

## Arrest

nr. 327 437 van 28 mei 2025  
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de gemeente OUDERGEM, vertegenwoordigd door de burgemeester.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Oudergem van 22 januari 2024 tot niet inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (bijlage 2).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 april 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 mei 2025.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 januari 2024 dient verzoeker bij de gemeente Oudergem een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 januari 2024 vindt er een woonstcontrole plaats waarvan de uitkomst negatief is.

Op 22 januari 2024 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Oudergem een beslissing tot niet inoverwegingneming van de verblijfsaanvraag (bijlage 2), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

#### *“BESLISSING TOT NIET INOVERWEGINGNEMING*

*van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

*De genaamde / de persoon die verklaart te heten S., S., van Moldavië (Rep) nationaliteit, geboren te Soroca / Unie d. Socialist. Sovjetrep. op (...)1976,*

*heeft zich op 3 januari 2024 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.*

*Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres : (...).  
Uit de controle op blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.*

*Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

*"1. Door verzoeker werd op 3 januari 2024 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend bij de burgemeester van de gemeente Oudergem. De aanvraag werd ingediend per aangetekend schrijven.*

*Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: – de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken; – de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

*Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt het hem in buitengewone omstandigheden evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in België.*

*De term "van de plaats waar hij verblijft" in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidt op een feitelijke toestand. De Raad van State bepaalt in dit verband: "De term 'verblijven' duidt op een feitelijke toestand. Dit kan trouwens niet anders aangezien de vreemdeling die zich beroept op artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 uiteraard nog niet beschikt over een machtiging tot verblijf en dus nooit kan ingeschreven zijn in hetzij een vreemdelingen- hetzij een bevolkingsregister." (RvS 25 januari 1996, nr. 57.831).*

*2. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.*

*Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.*

*De belangrijkste bestaansreden van de in de wet van 29 juli 1991 opgelegde formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot zijn beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).*

*De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (RvS 19 juni 1995, nr. 53.803).*

*Gelet op de doelstelling van de formele motiveringsplicht moet niet alleen de beslissing ter kennis worden gebracht, maar ook de motieven die zijn dragen (RvS 29 juni 2009, nr. 194.762, Verdoodt; RvS 30 april 2009, nr. 192.857, Van Snick).*

*3. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerend motieven aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.*

*In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het adres van verzoeker ((...) Auderghem). Vervolgens wordt in de beslissing gesteld dat uit "een controle" zou blijken dat verzoeker "niet werkelijk op dit adres woont". Doordat verzoeker niet werkelijk op het adres zou wonen, werd de aanvraag niet overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel niet weer wanneer en/of op welke wijze deze "controle" werd uitgevoerd en - in het bijzonder - welke vaststellingen er werden verricht. Er is in de bestreden beslissing geen enkel motief hierover vermeld.*

*Het is echter essentieel (determinerend) om te weten wat er werd vastgesteld tijdens de controle en op welk tijdstip deze controle zou zijn uitgevoerd. Het is immers op basis van deze vaststellingen dat er werd besloten in de bestreden beslissing dat verzoeker "niet werkelijk op dit adres woont".*

*Deze essentiële informatie ontbreekt in de bestreden beslissing. Hierover is geen enkel motief terug te vinden in de bestreden beslissing.*

*Wie heeft de controle uitgevoerd? Betrof dit de wijkagent of iemand in burger? Wat heeft men gecontroleerd: de aanwezigheid van de naam van verzoeker op de bel, de bewoning van het appartement, heeft men aangebeld, ...? Werd er iemand aangetroffen op het moment van de controle in het appartement? Zo ja, wie en wat werd er genoteerd? Heeft men een buurtonderzoek (bv. bevraging van de andere bewoners) verricht?*

*Verzoeker kan door de afwezigheid van enig concreet motief hierover in de bestreden beslissing niet nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot zijn beslissing is kunnen komen.*

*Deze determinerende motieven werden niet opgenomen in de bestreden beslissing, waardoor er geen sprake is van een afdoende motivering.*

*De formele motiveringsverplichting, volgende uit artikel 62, §2 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, wordt geschonden.*

*4. Verzoeker wijst er nog op dat volgens rechtspraak van de Raad van State (nr. 213.363 van 19 mei 2011) "kan de verwijzing in de motivering naar een advies [...] een afdoende motivering zijn. Aan een aantal voorwaarden moet echter worden voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn." Dit wordt ook als dusdanig in de rechtsleer opgenomen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve rechtsbibliotheek; Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, 133-134.).*

*Hieruit volgt dat de verwijzing in de motivering naar een voorbereidende handeling slechts een afdoende motivering is, indien cumulatief aan de volgende voorwaarden voldaan is: 1) de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht; 2) het stuk waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn; 3) de voorstellen of adviezen moeten worden bijgevalen in de uiteindelijke beslissing; 4) er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn.*

*Aan deze voorwaarden is niet voldaan, zoals hierboven aangehaald. Buiten de bestreden beslissing er geen ander document overgemaakt aan de verzoekende partij.*

*De formele motiveringsverplichting, volgende uit artikel 62, §2 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, wordt geschonden.*

5. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde elementen alsnog zouden blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskenning van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.”

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 26/2/1 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“1. Door verzoeker werd op 3 januari 2024 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend bij de burgemeester van de gemeente Oudergem. De aanvraag werd ingediend per aangetekend schrijven.*

*Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: – de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken; – de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

*Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt het hem in buitengewone omstandigheden evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in België.*

*De term “van de plaats waar hij verblijft” in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidt op een feitelijke toestand. De Raad van State bepaalt in dit verband: “De term ‘verblijven’ duidt op een feitelijke toestand. Dit kan trouwens niet anders aangezien de vreemdeling die zich beroept op artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 uiteraard nog niet beschikt over een machtiging tot verblijf en dus nooit kan ingeschreven zijn in hetzij een vreemdelingen- hetzij een bevolkingsregister.” (RvS 25 januari 1996, nr. 57.831).*

*2. Artikel 26/2/1, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “§ 2 Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren, voor zover uit de controle van het verblijf waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde laat overgaan blijkt dat de vreemdeling effectief op het grondgebied van de gemeente verblijft. Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, of indien uit de controle van de verblijfplaats bedoeld in het 1e lid blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 41ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”*

*Derhalve dient, indien uit de controle van de verblijfplaats bedoeld artikel 26/2/1, eerste lid Vreemdelingenbesluit blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging te nemen en dient deze beslissing te worden betekend aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 41ter.*

*De verwerende partij maakt toepassing van artikel 26/2/1, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, doch betekende geen beslissing conform het model voorzien in de bijlage 41ter.*

*In de bestreden beslissing wordt bovendien niet vastgesteld dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, terwijl dit het wettelijke criterium uitmaakt zoals voorzien in artikel 26/2/1, § 2 van het Vreemdelingenbesluit (“indien uit de controle van de verblijfplaats bedoeld in het 1e lid blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft”).*

*Er wordt in de bestreden beslissing enkel vastgesteld dat verzoeker “niet werkelijk” op het adres zou verblijven. Door deze (abstracte) stelling, wordt niet besloten dat verzoeker “niet op het grondgebied van de gemeente verblijft”.*

*Dit wordt ook nergens door verweerder beweerd in de bestreden beslissing terwijl dit, zoals hierboven aangehaald, het enige wettelijke criterium is.*

*Hierdoor wordt artikel 26/2/1, § 2 van het Vreemdelingenbesluit evenals artikel 9bis Vreemdelingenwet geschonden.”*

2.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging werd ingediend, luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Artikel 26/2/1, §2 van het Vreemdelingenbesluit, waarvan verzoeker de schending aanvoert, luidt als volgt:

*“§ 2 Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren, voor zover uit de controle van het verblijf waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde laat overgaan blijkt dat de vreemdeling effectief op het grondgebied van de gemeente verblijft. Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, of indien uit de controle van de verblijfplaats bedoeld in het 1e lid blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 41ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”*

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt het hem in buitengewone omstandigheden evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in België. De term “de plaats waar hij verblijft” in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidt op een feitelijke toestand. De Raad van State bepaalt in dit verband: “De term ‘verblijven’ duidt op een feitelijke toestand. Dit kan trouwens niet anders aangezien de vreemdeling die zich beroept op artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 uiteraard nog niet beschikt over een machtiging tot verblijf en dus nooit kan ingeschreven zijn in hetzij een vreemdelingen- hetzij een bevolkingsregister.” (cf. RvS 25 januari 1996, nr. 57.831).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De belangrijkste bestaansreden van de in de wet van 29 juli 1991 opgelegde formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (cf. RvS 19 juni 1995, nr. 53.803).

*In casu* blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester heeft gemotiveerd welk adres verzoeker heeft gecommuniceerd als zijn adres en dat uit de woonstcontrole op 19 januari 2024 blijkt dat verzoeker niet werkelijk op dit adres woont. Hieruit blijkt dat de woonstcontrole, zoals verzoeker aanvoert, inderdaad een determinerend element is om de aanvraag niet in overweging te nemen.

Verzoeker bekritiseert dat het woonstcontroleverslag niet in de bestreden beslissing werd opgenomen, hetgeen volgens hem een schending van de formele motiveringsplicht uitmaakt. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat wanneer een stuk waarnaar wordt verwezen in de motivering niet wordt opgenomen in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is het *in extenso* over te nemen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een woonstcontrole op 19 januari 2024. Het verslag van deze controle bevindt zich in het administratief dossier. De inhoud van dit verslag wordt ook in het kort weergegeven in de bestreden beslissing, namelijk de vaststelling dat verzoeker niet werkelijk op het opgegeven adres verblijft.

De Raad benadrukt verder dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven op welk adres een controle met betrekking tot de aanwezigheid van verzoeker werd uitgevoerd en dat tevens wordt besloten dat verzoeker niet werkelijk op dat adres verblijft. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Er dient verder te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat het bestuur niet kan volstaan met een verwijzing naar de woonstcontrole waarbij op zekere wijze kon worden vastgesteld dat verzoeker niet werkelijk woont op het in de verblijfsaanvraag opgegeven adres. De formele motiveringsplicht vereist niet dat er in de bestreden beslissing nog verder wordt gemotiveerd omtrent de aanwezigheid van de naam van verzoeker op de bel, of er iemand anders werd aangetroffen, of er een buurtonderzoek werd verricht en wie de woonstcontrole heeft uitgevoerd. Het bestuur is niet verplicht alle initiatieven inzake de woonstcontrole uiteen te zetten in de bestreden beslissing. Het gegeven dat deze inlichtingen niet in de bestreden beslissing worden vermeld, of dat het verslag zelf niet wordt gevoegd aan de bestreden beslissing, verhindert verzoeker niet om kennis te nemen van het determinerende motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing en om eventueel de correctheid ervan te betwisten.

De Raad is van oordeel dat er wel duidelijk en afdoende uit de motieven blijkt waarom de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker kon zich dus wel verweren tegen de motieven van de bestreden beslissing en bijgevolg aantonen dat hij weldegelijk op het opgegeven adres verblijft. Verzoeker heeft de mogelijkheid gehad om aan te tonen dat hij wel op het grondgebied van de gemeente Oudergem verblijft, zoals vereist is door artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont echter niet aan dat hij op de dag van de woonstcontrole vermeld in de bestreden beslissing op het voormeld adres aanwezig was, noch dat er elementen zijn die zouden kunnen wijzen op het woonachtig zijn op zijn opgegeven adres. Verzoeker brengt niets bij waarmee hij de vaststelling weerlegt dat hij niet werkelijk woont op het vermelde adres. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de formele motiveringsplicht wordt geschonden.

Verder betoogt verzoeker dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing in wezen toepassing maakt van artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit, dat bepaalt dat de beslissing tot niet-inoverwegingneming de vorm moet aannemen van een bijlage 41*ter*, hetgeen *in casu* niet is gebeurd.

De Raad merkt op dat niet wordt betwist dat verweerder, gelet op artikel 26/2/1, §2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, verplicht is om bij een negatieve woonstcontrole een beslissing te nemen tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag om, met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat zijn rechten werden geschaad doordat verweerder geen gebruik maakte van een “*bijlage 41ter*” voor de kennisgeving van de bestreden beslissing. Het feit dat de kennisgeving van de bestreden beslissing niet gebeurde middels een bepaald modelformulier, laat niet toe te concluderen dat de beslissing zelf door enig gebrek is aangetast. Er blijkt dan ook geenszins dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief dat verweerder naliet om hem middels een “*bijlage 41ter*” in kennis te stellen van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN